

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **Aventar Invest, s. r. o. „v likvidaci“**, se sídlem Chopinova 550/3, Ostrava, zastoupena JUDr. Radkou Buzrlovou, advokátkou se sídlem Hybešova 3041/6, Břeclav, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 7. 2019, č. j. 22 Af 95/2017 - 101,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj (dále též „správce daně“) vydal dne 18. 4. 2016 dodatečný platební výměr na daň z přidané hodnoty (dále též „DPH“) za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2012, kterými žalobkyni doměřil DPH ve výši 397 995 Kč. Dále správce daně vydal ve dnech 15. 4. 2016 a 4. 11. 2016 platební výměry na DPH za zdaňovací období 1. a 2. čtvrtletí 2013, kterými žalobkyni vyměřil vlastní daň ve výši 1 010 970 Kč a 12 454 336 Kč. Správce daně vyloučil nárok žalobkyně na odpočet DPH ze zdanitelných plnění od slovenských společností CB Develop s. r. o. (dále též „CB Develop“) a LUCKY - MARKET, s. r. o. (dále též „Lucky - Market“) spočívajících v dodání zemědělských plodin (pšenice, řepky olejné a výlisků z řepky olejné), které žalobkyně obratem dodala jiným tuzemským odběratelům, kteří je následně dodali odběratelům z jiných členských států. Správce daně dospěl k závěru, že tato plnění byla zasažena daňovým podvodem, neboť ani jeden z dodavatelů žalobkyně neodvedl ze zkoumaných dodávek DPH (dodavatelem Lucky - Market v kontrolovaných obdobích byla navíc právě CB Develop). Dle názoru správce daně přitom žalobkyně mohla a měla vědět, že se účastní podvodu na DPH, avšak nebyla dostatečně obezřetná. Konkrétně poukázal na to, že žalobkyně dosud podnikala v oboru stavebních prací a provozovala e-shop s dětskými plenami. Bez jakýchkoliv zkušeností a znalostí vstoupila do pro ni neznámého odvětví a nebyla schopna řádně vysvětlit počátek této obchodní spolupráce s CB Develop. Dané obchody pak domlouvala s L. G., který již několik

měsíců nebyl statutárním orgánem dodavatele. Prakticky veškerá rozhodnutí týkající se daných obchodů pak svěřila bez dalšího zmocnění Č. P. a zcela rezignovala na uplatnění kontrolních mechanismů ve vztahu k novým obchodním partnerům i zboží, přestože tyto obchody značně převyšovaly její dosavadní obrat. Žalobkyně rovněž nebyla schopna ozřejmit průběh hotovostních plateb s CB develop, v případě Lucky - Market probíhaly platby až po úhradách ze strany odběratelů a některé platby se ani nepodařilo spárovat s vydanými doklady. Smluvní dokumentace v případě CB develop nebyla předložena, u Lucky - Market byla vágní a neúplná.

[2] Odvolání žalobkyně proti platebním výměrům zamítl žalovaný rozhodnutími ze dne 27. 2. 2017 a 19. 4. 2017. Dle žalovaného došlo k důvodnému odepření nároku žalobkyně na odpočet daně z těchto plnění.

II.

[3] Žalobkyně podala proti oběma rozhodnutím žalovaného žaloby u Krajského soudu v Brně, který je usnesením ze dne 8. 8. 2017 postoupil Krajskému soudu v Ostravě (dále též „krajský soud“). Krajský soud poté žaloby spojil usnesením ze dne 25. 7. 2019 ke společnému projednání a poté je zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem. Po rekapitulaci průběhu daňového řízení konstatoval, že důvodem pro odepření nároku na odpočet DPH v projednávané věci bylo především nedostatečně obezřetné počínání žalobkyně, která nepřijala taková opatření, aby vyloučila svou účast na daňovém podvodu. Povinnost přijmout taková opatření plyne z ustálené judikatury Soudního dvora EU (dále též „SDEU“) i správních soudů. Žalovaný přitom v posuzované věci identifikoval poměrně jednoznačně objektivní okolnosti, které svědčí o natolik nestandardním jednání osob zúčastněných na zkoumaných transakcích, že bylo zcela namístě učinit závěr o existenci chybějící daně a účasti žalobkyně na daňovém podvodu. Krajský soud označil za stěžejní to, že žalobkyně, která dosud obchodovala s dětskými plenami v řádech desetitisíců korun, začala bez jakýchkoliv znalostí obchodovat se zemědělskými komoditami. Její tehdejší jednatel neměl s takovými komoditami žádné zkušenosti a veškerý běh činnosti přenechal pouze svému zmocněnci, aniž by se jakkoliv zajímal o původ zboží a jeho vlastnosti a aniž by tento obchod jakkoliv kontroloval. Závažným zjištěním jsou podle krajského soudu rovněž zásadní rozpory ve výpovědích tehdejšího jednatele žalobkyně a jejího zmocněnce v otázce průběhu plateb za zboží, jakož i navazování kontaktů s dodavatelem. Nadto ani jeden z nich neprovéřoval původ zboží. O existenci daňového podvodu pak svědčí to, že ve 2. čtvrtletí 2013 fakticky došlo ke včlenění dalšího článku mezi původního dodavatele CB develop a žalobkyni. „Nový“ dodavatel Lucky - Market totiž žalobkyni nadále přeprodával zboží od CB develop, ačkoliv původní dodavatel měl podle vyjádření tehdejšího jednatele žalobkyně obchod se zemědělskými komoditami ukončit. Pro zapojení nového dodavatele tak nelze shledat žádné ekonomicky racionální důvody. Krajský soud přisvědčil žalobkyni, že za závažnou okolnost nelze považovat absenci kontroly kvality prodávaného zboží, neboť tuto dle výpovědi provádělo automaticky silo v Dobrušce. Krom uvedené kontroly jakosti zboží a jeho dodání až po zaplacení však žalobkyně nepřijala žádná opatření, aby své účasti na podvodném jednání zabránila. Vůbec neprovéřovala své dodavatele a původ zboží, přestože předmětem činnosti CB develop nebyl obchod se zemědělskými komoditami. Zarážející je také její nedůslednost a neopatrnost při realizaci plateb, k nimž nebyla schopna při daňové kontrole sdělit relevantní informace. Krajský soud se tedy ztotožnil se správními orgány, že žalobkyni měl být odepřen nárok na odpočet.

III.

pokračování

[4] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Obsáhle zrekapitulovala podstatu rozhodnutí správce daně a žalovaného a zopakovala výhrady, které proti nim uplatnila v odvolání a žalobě. Krajskému soudu stěžovatelka vytkla, že ignoroval skutečnosti a důkazy svědčící v její prospěch a vyzdvihl ty, které byly z jeho pohledu sporné a neobvyklé. Odmítl rovněž provést důkaz výpovědi jejího jednatele, který mohl objasnit okolnosti, které ve výsledku vedly k zamítnutí žaloby. Ze žádného rozhodnutí ve věci včetně rozsudku není zřejmé, k jakému podvodu došlo, v čem spočíval, kdo jej spáchal, jaká byla aktivní účast stěžovatelky na něm a jak o něm mohla vědět. Rozhodnutí jsou založena na domněnkách a pochybnostech. Její účast na podvodu je dovozována z toho, že svým nestandardním postupem ignorovala okolnosti obchodních případů. Ona však existenci nestandardnosti vyvrátila. Nemohla nijak zjistit, že dodavatelé neplatí DPH, nadto tato skutečnost sama o sobě o existenci daňového podvodu a účasti stěžovatelky na něm nesvědčí. Soud vůbec nezohlednil, že stěžovatelka řádně a včas splnila podmínky pro přiznání nároku na odpočet a kladl jí k tíži běžné obchodní praktiky, které nemohla nijak ovlivnit. Stěžovatelka celou řadou důkazů a svými tvrzeními prokázala, že k žádnému pochybení na její straně nedošlo a že se na žádném podvodném jednání nepodílela. Byl to naopak správce daně, kdo postupoval v rozporu se základními zásadami správy daní. Žalovaný na ni pak nepřipustně přenášel důkazní břemeno na základě „vědomostního testu“. K tomu poukázala na judikaturu týkající se důkazního břemene daňového subjektu a jeho šíře. Namítla, že na ni byla nepřipadně aplikována judikatura SDEU k daňovým podvodům. Navrhla proto, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného.

IV.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti shrnul zjištěné skutkové okolnosti, které svědčí o existenci řetězců, v nichž probíhaly transakce zasažené podvodem na DPH, jak jej definuje judikatura SDEU. Zároveň byla identifikována chybějící daň u obou dodavatelů stěžovatelky s tím, že první dodavatel (CB develop) se nadto ve 2. čtvrtletí 2013 stal subdodavatelem druhého dodavatele (Lucky - Market). Stěžovatelka přitom nevěnovala těmto obchodům patřičnou pozornost. Krajský soud neignoroval skutečnosti svědčící v její prospěch. Na její návrh doplnil dokazování a korigoval závěr daňového řízení o absenci kontroly kvality zboží. Vyjádřil se rovněž k ostatním navrhovaným a provedeným důkazům. Stěžovatelce pak byly kladeny k tíži pouze ty okolnosti, které mohla a měla ovlivnit tak, aby předešla své účasti na podvodu na DPH. S ohledem na zjištěné okolnosti byla na její případ aplikována rovněž příslušná judikatura SDEU. Krajský soud potvrdil také to, že důkazní břemeno ohledně prokázání účasti stěžovatelky na řetězcích transakcích zasažených podvodem na DPH tíží výhradně správce daně. V posuzované věci pak přisvědčil správním orgánům, že se o žádnou běžnou obchodní praxi nejednalo. Stěžovatelkou odkazovaná judikatura ohledně důkazního břemene se přitom míjí s podstatou věci. Žalovaný odmítl i další dílčí výhrady stěžovatelky a navrhl, aby Nejvyšší správní soud její kasační stížnost zamítl.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Před samotným věcným vypořádáním kasačních námitek Nejvyšší správní soud uvádí, že se nemohl věcně zabývat tou částí kasační stížnosti, ve které stěžovatelka pouze napadá závěry správních orgánů, neboť tato rozhodnutí nejsou předmětem řízení před Nejvyšším správním soudem. Zdejší soud opakovaně vyslovil, že důvody kasační stížnosti musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.). Řízení o kasační stížnosti není pokračováním řízení o žalobě, ale je samostatným řízením o mimořádném opravném prostředku za procesní situace, kdy řízení před krajským soudem již bylo pravomocně skončeno. Nejvyšší správní soud přezkoumává rozhodnutí a postup krajského soudu, stěžovatel je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 - 351, odst. 140, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 34/2012 - 64, odst. 21, či ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016 - 38). Za kasační námitky je tak možné považovat pouze ty, které stěžovatelka uplatnila v bodě IV. kasační stížnosti. Nutno zdůraznit, že tyto jsou poměrně kusé a obecné a prakticky nereagují na konkrétní závěry krajského soudu. Řízení o kasační stížnosti je přitom ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60).

[9] Předmětem sporu je otázka, zda obstojí závěry daňových orgánů a krajského soudu, že se stěžovatelka účastnila transakcí zatížených daňovým podvodem na DPH, o němž mohla a měla vědět.

[10] Nejvyšší správní soud se shoduje s posouzením daňových orgánů a krajského soudu, že skutkové okolnosti nyní projednávaného případu nepochybně svědčí pro závěr, že stěžovatelka přijala zdanitelná plnění v řetězci zasaženém daňovým podvodem. Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatelka přijala zdanitelná plnění (různé zemědělské komodity) v hodnotě několika milionů korun od slovenských dodavatelů CB develop (ve 4. čtvrtletí 2012 a v 1. čtvrtletí 2013) a Lucky - Market (ve 2. čtvrtletí 2013), která obratem prodala svým odběratelům, kteří je poté dále prodali dalším tuzemským odběratelům či osobám z jiných členských států. Společnost CB develop byla ve 2. čtvrtletí 2013 dodavatelem společnosti Lucky - Market, přičemž dodávky ani subdodávky nevykázala v daňovém priznání a neodvedla z nich DPH. Představitelé obou slovenských dodavatelů jsou pro správce daně nekontaktní a obě společnosti byly z moci úřední zrušeny bez likvidace a vymazány ze slovenského obchodního rejstříku. Společnost CB develop do rozhodné doby se zemědělskými produkty neobchodovala, prováděla stavební činnost. V obchodech se zemědělskými komoditami ji zastupoval bez jakéhokoliv titulu L. G., který přestal být jejím jednatelem již dne 16. 5. 2012. Od tohoto data společnost CB develop žádného jednatele neměla. L. G. pak zprostředkoval rovněž kontakt mezi stěžovatelkou a pozdějším dodavatelem Lucky - Market, jemuž předmětné zemědělské plodiny dodávala ve 2. čtvrtletí 2013 právě společnost CB develop. Popsané skutkové okolnosti svědčí o jednom z typických modelových případů podvodu na DPH (příležitostná mnohamilionová plnění vymykající se svým charakterem rámci dosavadní činnosti dodavatele, která zajišťuje osoba bez jednatelského či obdobného vztahu k danému dodavateli, přičemž po nepříliš dlouhé době dochází k formálnímu „střídání“ dodavatelů s tím, že daný „zástupce“ i dodavatelé jsou pro správce daně nekontaktní a daň z těchto plnění zůstane na některém článku řetězce neuhrazena: zde CB develop). Závěr

pokračování

o existenci podvodu na dani je navíc v posuzované věci podporován zjištěním, že platby ve prospěch CB develop byly realizovány v hotovosti, zatímco všechny ostatní platby probíhaly bezhotovostně.

[11] Jak správně konstatovaly daňové orgány i krajský soud, samotná existence podvodného jednání nepostačuje k tomu, aby byl daňovému subjektu odepřen nárok na odpočet daně. Otázka, zda DPH byla nebo nebyla za předchozí či následující prodej odvedena do státního rozpočtu, tak nemá vliv na nárok na odpočet daně (který ani není dotčen okolností, že v řetězci dodávek je jedno z předcházejících nebo následujících plnění zasaženo daňovým podvodem) v situaci, kdy to daňový subjekt nevěděl nebo vědět nemohl (srovnej rozsudek Soudního dvora EU ve věci *Axel Kittel proti Belgickému státu a Belgický stát proti Recolta Recycling SPRL*, C-439/04 a C-440/04, a dále např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 5 Afs 129/2006 - 142 a ze dne 30. 5. 2013, č. j. 1 Afs 13/2013 - 61). V případě zjištění existence daňového podvodu je k odepření nároku na odpočet daně dále nutno prokázat, že osoba povinná k dani o tomto podvodu věděla, nebo vědět mohla a měla.

[12] Pro odepření nároku na odpočet daně na vstupu z důvodu účasti na daňovém podvodu stačí přitom jen nedbalostní zavinění ze strany daňového subjektu, tedy že mohl a měl vědět, že obchodní řetězec je stížen daňovým podvodem. Součástí řádného obchodování je totiž i jistá obezřetnost, s kým obchodník transakce provádí a za jakých podmínek. V důsledku absence jakýchkoliv preventivních opatření nemůže obchodník osvědčit svoji dobrou víru (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2016, č. j. 4 Afs 233/2015 - 47, či ze dne 16. 12. 2015, č. j. 1 Afs 92/2015 - 35). Je proto nepřipadný poukaz stěžovatelky na to, že to byl pouze správce daně, kdo si měl oba její dodavatele lépe „uhlídat“ a včas od nich vybrat daň.

[13] Stran vědomosti stěžovatelky o účasti na výše popsaném podvodném jednání a přijetí rozumných opatření k předejití či zabránění účasti na tomto jednání daňové orgány a krajský soud správně nepřehlédly, že stěžovatelka vstoupila do předmětného obchodního vztahu bez náležité opatrnosti a obezřetnosti, ačkoliv se jednalo o plnění v řádu desítek milionů korun, které se svým rozsahem i předmětem zcela vymykalo její dosavadní běžné činnosti. Tehdejší jednatel stěžovatelky neměl žádné zkušenosti s obchodováním se zemědělskými komoditami, neboť do té doby stěžovatelka podnikala v oboru stavebních prací a provozovala e-shop s dětskými plenami. Její obraty se pohybovaly v řádech desítek tisíc Kč. Za účelem realizace této zcela nové obchodní příležitosti (v řádech milionů korun) se přitom stěžovatelka obrátila na Č. P., obchodníka, jenž měl mít zkušenosti v oboru prodeje zemědělských produktů, s nímž kdysi v minulosti měla pouze jednorázový (blíže neobjasněný) obchodní vztah. Této osobě udělila obratem generální zmocnění k tomu, aby zajistila veškerý obchod s pšenicí, včetně vyhledání odběratelů (k čemuž mělo dojít dle výpovědi Č. P. na internetu). Veškeré další obchodní vztahy týkající se těchto obchodů tak stěžovatelka přenechala třetí osobě, její činnost nekontrolovala a již se o nic dalšího ohledně těchto obchodů nestarala. Obchodní vztah s CB develop nebyl ani nijak smluvně ošetřen, stěžovatelka jednala s osobou bez jednatelského oprávnění, nadto daný dodavatel v rozhodné době ani statutární orgán neměl. Po ukončení několikaměsíční spolupráce s CB develop pak na doporučení L. G. (který měl zastřešovat daný obchod za tohoto dodavatele, aniž by k němu měl nějaký formálně právní vztah) plynule přešla do dalšího dodavatelského vztahu v oboru zemědělských komodit s další slovenskou společností (Lucky - Market). Bez bližšího prověření tohoto dodavatele či zboží (jeho původu, vlastností) s tímto dodavatelem okamžitě realizovala (opět prostřednictvím zmocněnce) obchody v řádech desítek milionů Kč na základě poměrně vágní smluvní dokumentace.

[14] Chování stěžovatelky v dané věci nebylo možno pokládat za obezřetné, a jak správně dovodily daňové orgány a krajský soud, nebylo možno dospět k závěru, že by stěžovatelka jednala

s přiměřenou péčí a že by s ohledem na finanční objem uskutečněných plnění přijala taková opatření, která na ní bylo možno v souladu s judikaturou SDEU a Nejvyššího správního soudu rozumně požadovat (srovnej např. rozsudky ze dne 21. 4. 2010, č. j. 9 Afs 94/2009 - 156, ze dne 30. 5. 2012, č. j. 1 Afs 26/2012 - 34, ze dne 11. 12. 2014, č. j. 6 Afs 156/2014 - 47, či ze dne 26. 9. 2019, č. j. 6 Afs 61/2019 - 27). Stěžovatelce lze v obecné rovině přisvědčit, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu a SDEU (srovnej rozsudek ve věci *Mahagében kéft proti Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága a Péter Dávid proti Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága*, C-80/11 a C-142/11), nelze u daňových subjektů požadovat přehnaně „proaktivní“ přístup, při kterém by samy u svých partnerů měly aktivně vyhledávat okolnosti svědčící o možném podvodu, a v konečném důsledku tak nahrazovaly činnost daňových orgánů. Přesto je však třeba na daňových subjektech vstupujících do obchodních vztahů vyžadovat, aby zachovaly náležitou míru obezřetnosti a učinily taková opatření, jejichž povaha a rozsah bude záviset na konkrétních okolnostech případu.

[15] Daňové orgány a krajský soud dále správně nepominuly ani nesrovnalosti ve výpovědích tehdejšího jednatele stěžovatelky Lukáše Minárčice a jejího zmocněnce Č. P. při objasňování vzniku dané obchodní příležitosti, jejím průběhu a platbách. Č. P. vysvětlil navázání obchodní spolupráce s CB develop tak, že se tato společnost snažila prodat 1 200 tun pšenice, kterou obdržela jako platbu od zemědělce, pro něhož realizovala stavební práce. Lukáš Minárčic naproti tomu uvedl, že společnost CB develop splatila dodávkou pšenice svůj vlastní dluh vůči stěžovatelce ve výši 1,2 mil. Kč. Okolnosti vzniku dluhu nedokázal podrobněji vysvětlit. Skutečný průběh obchodu přitom nekoresponduje ani jedné z uvedených verzí. Dle vystavených faktur dodala CB develop ve skutečnosti stěžovatelce 1 650 tun pšenice v celkové hodnotě 6,5 mil. Kč (bez DPH). Ani jeden z nich pak nebyl schopen ozřejmit blíže průběh plateb mezi stěžovatelkou a CB develop. Ty měly podle předložených dokladů probíhat v hotovosti vždy po dobu několika bezprostředně následujících dní, a to v částkách po cca. 200 až 375 tis. Kč každý den (včetně víkendů). Žádné plausibilní vysvětlení pak stěžovatelka neposkytla ani ohledně toho, že obchody s pšenicí vůbec nevykázala v řádném daňovém přiznání za 4. čtvrtletí 2012 (ani v přiznání k dani z příjmů právnických osob a účetních výkazech za rok 2012), a tyto přiznala teprve po zahájení šetření ze strany správce daně (podala nepřipustné dodatečné přiznání k DPH). Tvrzení, že se jednalo o pochybení v důsledku toho, že účetní pije, nelze pokládat za uspokojivé a přesvědčivé vysvětlení.

[16] Popsané chování stěžovatelky, okolnosti navázání spolupráce s dodavatelem CB develop, její průběh, jakož i vykazování v daňových přiznáních svědčí nejen o nedostatečné opatrnosti a obezřetnosti stěžovatelky, ale vzbuzují rovněž pochybnosti o skutečné podstatě celé obchodní transakce, její serióznosti, vážnosti či smyslu a úmyslu jednajících. Nejvyšší správní soud se proto plně ztotožňuje s posouzením krajského soudu, že daňové orgány shromáždily dostatečné množství podkladů, z nichž plyne, že stěžovatelka mohla a měla vědět o svém zapojení do podvodného řetězce.

[17] Nejvyšší správní soud neshledal v rozhodnutích daňových orgánů a krajského soudu ani žádné další vady, pro které by bylo nutno jejich rozhodnutí zrušit. Jejich závěry mají plnou oporu ve správním spisu a jsou podrobně zdůvodněny. Zdejší soud se s jejich hodnocením ztotožnil, plně jej přebírá a v podrobnostech na ně odkazuje. Z tohoto důvodu nemohl kasační soud shledat případnou ani polemiku stěžovatelky s jejich argumentací, která je nadto zcela obecná a nekonkrétní.

[18] Nejvyšší správní soud nepovažuje za pochybení krajského soudu ani to, že neprovedl výslech svědka Č. P. Tento se měl v řízení před soudem vyjádřit opakovaně k tomu, jakým

pokračování

způsobem bylo se zbožím obchodováno, kdo a jak obchody dojednával, jak bylo zboží kontrolováno, uskladněno a vyskladněno a následně prodáno dalšímu odběrateli. Ke stejným okolnostem však byl několikrát vyslechnut v daňovém řízení, přičemž jeho výpovědi krajský soud řádně zahrnul do svého hodnocení. Za této situace považuje Nejvyšší správní soud opakování jeho výpovědi v řízení před krajským soudem za nadbytečné.

[19] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine*). Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[20] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. července 2021

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu